

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNE ODVJETNICE
TAMARE ČAPETA
od 27. listopada 2022.¹

Spojeni predmeti C-514/21 i C-515/21

**LU (C-514/21),
PH (C-515/21)**

protiv

Minister for Justice and Equality

(zahtjevi za prethodnu odluku koje je uputio Court of Appeal (Žalbeni sud, Irska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Europski uhidbeni nalog i postupci predaje između država članica – Europski uhidbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora – Razlozi za moguće neizvršenje – Članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 – ‚Suđenje koje je rezultiralo odlukom‘ – Opoziv provjeravanja – Prava obrane – Članak 6. EKLJP-a – Članci 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima”

I. Uvod

1. Osoba je počinila kazneno djelo i proglašena je krivom, pri čemu je poštovano pravo na pošteno suđenje. To utvrđenje krivnje dovelo je do izricanja uvjetne kazne zatvora. Potom je ta ista osoba optužena za drugo kazneno djelo počinjeno tijekom vremena provjeravanja za prvo kazneno djelo. Drugo suđenje vođeno je u odsutnosti te je dovelo do utvrđenja krivnje i izricanja kazne zatvora. Slijedom toga, opozvana je uvjetna osuda na kaznu zatvora za prvo kazneno djelo. Budući da je dotična osoba bila u inozemstvu, izdan je europski uhidbeni nalog (u daljnjem tekstu: EUN) radi izvršenja kazne zatvora za prvo kazneno djelo.

2. Može li tijelo izvršenja odbiti predaju na temelju EUN-a radi izvršenja kazne koja se odnosi na prvo kazneno djelo zbog toga što je drugo suđenje vođeno u odsutnosti? Za odgovor na to pitanje potrebno je tumačenje članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke 2002/584/PUP². Konkretnije, valja odgovoriti na pitanje obuhvaća li izraz „suđenje koje je rezultiralo odlukom” iz te odredbe i to drugo suđenje.

¹ Izvorni jezik: engleski

² Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 15.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. o izmjeni okvirnih odluka 2002/584/PUP, 2005/214/PUP, 2006/783/PUP, 2008/909/PUP i 2008/947/PUP radi jačanja postupovnih prava osoba i poticanja primjene načela uzajamnog priznavanja odluka donesenih na suđenju u odsutnosti dotične osobe (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.) (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka o EUN-u)

3. Uz tumačenje članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u, ovi zahtjevi za prethodnu odluku predstavljaju dublji izazov za sustav EUN-a. Njima se otvara pitanje treba li tijelo izvršenja imati mogućnost (ili čak obvezu), izvan slučajeva predviđenih Okvirnom odlukom o EUN-u, odbiti predaju ako utvrdi da bi država izdateljica povrijedila temeljno pravo (ili barem bitan sadržaj tog prava) osobe koju treba predati.

4. U Okvirnoj odluci o EUN-u taksativno se nabrajaju slučajevi u kojima je tijelo izvršenja obvezno ili ovlašteno odbiti izvršenje EUN-a³. Osim tih slučajeva, Sud je tumačio dodatnu mogućnost iz Okvirne odluke o EUN-u. Na temelju te sudske prakse, tijelo izvršenja može također odbiti predaju ako u državi izdateljici postoje sustavni ili općeniti nedostaci koji utječu na određenu skupinu osoba ili određene centre za oduzimanje slobode⁴ ili drugi općeniti ili sustavni nedostaci kad je riječ o vladavini prava⁵. Prije nego što odluči da neće izvršiti predaju ako postoje takvi sustavni nedostaci, tijelo izvršenja mora ustoj dokazati je li osoba koju treba predati izložena stvarnoj opasnosti od povrede svojeg temeljnog prava u državi izdateljici⁶.

5. Međutim, u ovom slučaju, a isto vrijedi i u više drugih predmeta koji su u tijeku pred Sudom u trenutku objave ovog mišljenja⁷, ne poziva se na sustavne nedostatke u državi izdateljici. To otvara novo pitanje: je li moguća pojedinačna povreda temeljnih prava osobe koju treba predati dovoljna da tijelu izvršenja omogući da odbije predaju? To također (ponovno) otvara pitanje je li tijelo izvršenja uopće ovlašteno provjeravati hoće li se u državi izdateljici poštovati temeljna prava osobe koju treba predati. Svi ti predmeti, uključujući ove zahtjeve za prethodnu odluku, ističu probleme s kojima su suočena pravosudna tijela izvršenja prilikom prihvaćanja automatskog uzajamnog priznavanja, načela na kojem počiva sustav EUN-a⁸.

6. Sudu koji je uputio zahtjeve može se dati koristan odgovor na upućena pitanja bez zauzimanja općeg stajališta o dodatnim mogućnostima odbijanja izvršenja EUN-a. To je tako jer su pitanja, kao što ćemo vidjeti, postavljena u kontekstu u kojem moguća povreda temeljnog prava proizlazi iz suđenja u odsutnosti. U takvoj je situaciji zakonodavac Unije usvojio zajedničko shvaćanje o tome kada svi nacionalni sudovi moraju priznati sudske odluke donesene u odsutnosti⁹. Bez obzira na to, predložiti ću nekoliko argumenata zbog čega se dodatni razlozi za odbijanje predaje moraju smanjiti na najmanju moguću mjeru¹⁰.

³ Ti su slučajevi navedeni u člancima 3., 4. i 4.a Okvirne odluke o EUN-u.

⁴ Presuda od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru (C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 89.)

⁵ Presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 61.)

⁶ Predmeti navedeni u bilješkama 4. i 5. ovog mišljenja kao i presuda od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhitbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 51. i 52.); vidjeti također presudu od 22. veljače 2022., Openbaar Ministerie (Zakonom ustanovljen sud u državi članici izdateljici naloga) (C-562/21 PPU i C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, t. 50., 52., 67. i 68.)

⁷ Puig Gordi i dr. (C-158/21); E. D. L. (Razlog za odbijanje koji se temelji na bolesti) (C-699/21) i GN (C-261/22)

⁸ Presuda od 26. veljače 2013., Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, t. 37. i 63.); mišljenje 2/13 (Pristupanje Europske unije EKLJP-u) od 18. prosinca 2014. (EU:C:2014:2454, t. 191.)

⁹ Vidjeti u tom pogledu Okvirnu odluku Vijeća 2009/299. Vidjeti također Direktivu (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke neudžnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku (SL 2016., L 65, str. 1.) te presudu od 26. veljače 2013., Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, t. 62. i 63.).

¹⁰ Vidjeti u tom pogledu i mišljenje nezavisnog odvjetnika J. Richarda de la Toura u predmetu Puig Gordi i dr. (C-158/21, EU:C:2022:573, t. 60.). U trenutku objave ovog mišljenja taj je predmet još uvijek u tijeku pred Sudom.

II. Pravni okvir

A. Okvirna odluka o EUN-u

7. Člankom 1. stavkom 3. Okvirne odluke o EUN-u određuje se:

„Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

8. Članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u predviđa razlog za moguće neizvršenje EUN-a pod sljedećim uvjetima:

„1. Pravosudno tijelo izvršenja može također odbiti izvršiti europski uhiđbeni nalog izdan radi izvršenja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode ako se osoba nije osobno pojavila na suđenju koje je rezultiralo odlukom, osim ako se u europskom uhiđbenom nalogu navodi da je osoba u skladu s dodatnim postupovnim zahtjevima utvrđenima u nacionalnom pravu države članice izdavanja:

(a) pravovremeno:

i. bila osobno pozvana te time obaviještena o predviđenom datumu i mjestu suđenja koje je rezultiralo odlukom, ili je na drugi način stvarno primila službenu obavijest o predviđenom datumu i mjestu suđenja tako da se nedvojbeno utvrdilo da je osoba bila upoznata s predviđenim suđenjem:

i

ii. bila obaviještena da se odluka može donijeti u slučaju njezinog nepojavljivanja na suđenju;

ili

(b) bila upoznata s predviđenim suđenjem i ovlastila je pravnog zastupnika, kojeg je imenovala dotična osoba ili država, da je brani tijekom suđenja te ju je taj zastupnik uistinu branio tijekom suđenja;

ili

(c) nakon dostave odluke i nakon što je izričito obaviještena o pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke:

i. izričito izjavila da ne osporava odluku;

ili

ii. nije zahtijevala obnovu postupka niti podnijela žalbu u primjenjivom roku;

ili

(d) joj odluka nije osobno dostavljena, nego:

- i. će joj biti osobno dostavljena bez odgode nakon predaje te će biti izričito obaviještena o svojem pravu na obnovu postupka ili žalbu, pri čemu ta osoba ima pravo sudjelovati te se mogu preispitati ključne činjenice predmeta zajedno s novim dokazima, što može dovesti do ukidanja početne odluke;

i

- ii. bit će obaviještena o roku u kojem mora zahtijevati obnovu postupka ili podnijeti žalbu, kako se navodi u odgovarajućem europskom uhidbenom nalogu.

[...]

B. Okvirna odluka 2009/299

9. Članak 4.a unesen je u Okvirnu odluku o EUN-u kao dodatni razlog za moguće neizvršenje EUN-a Okvirnom odlukom 2009/299. U tom kontekstu relevantne su sljedeće uvodne izjave navedene okvirne odluke:

„(1) Pravo okrivljenika na osobno pojavljivanje na suđenju uključeno je u pravo na pošteno suđenje predviđeno u članku 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, sukladno tumačenju Europskog suda za ljudska prava. Sud je također objavio da pravo okrivljenika na osobno pojavljivanje na suđenju nije apsolutno i da se pod određenim uvjetima okrivljenik može svojevoljno, izričito ili prešutno, ali u svakom slučaju nedvojbeno, odreći tog prava.

[...]

(6) Odredbama ove Okvirne odluke o izmjeni ostalih okvirnih odluka određuju se uvjeti pod kojima se ne bi smjelo odbiti priznavanje i izvršenje odluke donesene nakon suđenja na kojem se dotična osoba nije osobno pojavila. Radi se o alternativnim uvjetima; u slučaju zadovoljavanja jednog od uvjeta tijelo izdavanja, ispunjavanjem pripadajućeg odjeljka europskog uhidbenog naloga ili odgovarajuće potvrde u skladu s drugim okvirnim odlukama, jamči da su zahtjevi ispunjeni ili da će biti ispunjeni, što bi trebalo biti dovoljno za izvršenje odluke na temelju načela uzajamnog priznavanja.”

III. Činjenice u glavnim postupcima i prethodna pitanja

10. Bitan zajednički sadržaj dvaju spojenih predmeta sažet je u uvodnim točkama ovog mišljenja. Na početku ću detaljnije iznijeti činjenično stanje iz dvaju spojenih predmeta.

A. LU (C-514/21)

11. Mađarsko pravosuđe traži predaju osobe LU, žalitelja u glavnom postupku, radi izvršenja kazne zatvora te je u tu svrhu izdalo EUN. Sud koji je uputio zahtjev, Court of Appeal (Žalbeni sud, Irska), u tom je kontekstu pravosuđe izvršenja¹¹.

¹¹ Valja istaknuti da sud koji je uputio zahtjev odlučuje o žalbi protiv odluke High Courta (Visoki sud, Irska), koji je bio prvostupanjski sud pred kojim je podnesen predmetni EUN te ga je odlučio izvršiti.

12. Pribavljajući relevantne informacije, High Court (Visoki sud, Irska), koji je u prvom stupnju odlučivao o izvršenju EUN-a, uputio je pravosudnom tijelu izdavanja ukupno sedam zahtjeva za dodatne informacije, u skladu s člankom 15. stavkom 2. Okvirne odluke o EUN-u.

13. Tijekom kolovoza 2005. LU je počinio više kaznenih djela, konkretno, obiteljsko nasilje prema svojoj bivšoj supruzi, njihovu djetetu i svojoj punici, uključujući napad na bivšu suprugu i protupravno ograničavanje njezine slobode i slobode njihova djeteta. Ta ću kaznena djela nazivati „prva kaznena djela”.

14. LU je u listopadu 2006. osuđen za prva kaznena djela i ta je presuda potvrđena u žalbenom postupku u travnju 2007. Prema sudu koji je uputio zahtjev, pravosudno tijelo izdavanja potvrdilo je da je na obama tim suđenjima LU bio prisutan ili da ga je zastupao branitelj kojeg je sam odabrao. Tako je LU osuđen na kaznu zatvora od jedne godine za prva kaznena djela, koja je uvjetno odgođena, pri čemu je određeno vrijeme provjeravanja od dvije godine¹².

15. U prosincu 2010. LU je bio osuđen u prvom stupnju zbog neplaćanja alimentacije za dijete, a to ću kazneno djelo nazivati „novo kazneno djelo”. Prisustvovao je dvjema raspravama, ali ne i objavi odluke. Posljedično, prvostupanjski sud izrekao je novčanu kaznu, ali nije odlučio o uvjetnoj kazni za prva kaznena djela¹³.

16. Protiv te presude podnesena je žalba, iako spis predmeta ne daje nikakvu naznaku o njezinu podnositelju¹⁴. LU je bio pozvan na raspravu, ali poziv nije bio preuzet, što se prema mađarskom pravu smatra valjanom dostavom. Budući da LU nije bio prisutan na toj raspravi, žalbeni sud dodijelio mu je branitelja koji ga je zastupao na suđenju.

17. U lipnju 2012. žalbeni sud izmijenio je prvotnu kaznu (novčanu kaznu) te je osudio osobu LU na pet mjeseci zatvora i zabranu rada u javnim službama na godinu dana. Usporedno s time, taj je sud naložio izvršenje kazne izrečene za prva kaznena djela, uz opoziv provjeravanja¹⁵.

18. U toj je fazi, u rujnu 2012., mađarsko pravosudno tijelo izdalo EUN radi odsluženja kazne izrečene kako za prva kaznena djela tako i za novo kazneno djelo. LU se usprotivio toj predaji pred High Courtom (Visoki sud), koji je odbio naložiti njegovu predaju.

19. Naposljetku, LU je podnio zahtjev za obnovu postupka u vezi s prvim kaznenim djelima, koji je u listopadu 2016. odbijen u prvom stupnju, što je u ožujku 2017. potvrđeno u žalbenom postupku. Ni na jednom od tih dvaju postupaka LU se nije osobno pojavio, ali ga je zastupao branitelj kojeg je sam imenovao. Kao posljedica pravomoćnog odbijanja zahtjeva za obnovu postupka, kazna zatvora za prva kaznena djela postala je prema mađarskom pravu ponovno izvršiva. Stoga je mađarsko pravosudno tijelo u srpnju 2017. izdalo drugi EUN, samo na temelju presude za prva kaznena djela¹⁶. Taj drugi EUN je trenutačno pred sudom koji je uputio zahtjev kao pravosudnim tijelom izvršenja.

¹² Budući da je žalitelj iz glavnog postupka tijekom suđenja u prvom stupnju proveo jedan mjesec u istražnom zatvoru, za odslužiti mu je preostalo najviše 11 mjeseci.

¹³ Prema dostupnim informacijama, novo kazneno djelo počinjeno je 2008. godine, dakle tijekom vremena provjeravanja za prva kaznena djela.

¹⁴ Stranke na raspravi pred Sudom nisu mogle potvrditi tko je podnio tu žalbu.

¹⁵ Iz spisa nije moguće izvesti zaključak o postojanju diskrecijske ovlasti za opoziv te uvjetne osude. Tako se u ovom predmetu, za razliku od predmeta C-515/21, sud koji je uputio zahtjev također pita o relevantnosti mogućeg postojanja diskrecijske ovlasti prilikom opoziva uvjetne osude za prva kaznena djela.

¹⁶ Sud koji je uputio zahtjev naveo je da je zbog proteka rokova nastupila rehabilitacija za novo kazneno djelo; to je potvrđeno i na raspravi pred Sudom.

20. Sud koji je uputio zahtjev zasad smatra da suđenje za novo kazneno djelo nije bilo u skladu s člankom 6. Europske konvencije o ljudskim pravima (u daljnjem tekstu: EKLJP). Posljedično, ako bi se to suđenje trebalo smatrati „suđenjem koje je rezultiralo odlukom”, bilo bi moguće odbiti izvršenje EUN-a na temelju članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

21. LU je istaknuo da je kazna zatvora za prva kaznena djela izvršiva samo zbog suđenja za novo kazneno djelo. Iz toga slijedi da se suđenje za novo kazneno djelo mora smatrati „suđenjem koje je rezultiralo odlukom”. Budući da je provedeno u odsutnosti, to suđenje ne ispunjava nijedan od uvjeta predviđenih u članku 4.a stavku 1. Okvirne odluke o EUN-u koji bi omogućili predaju. LU je dodao da u pogledu novog kaznenog djela ne postoji mogućnost obnove postupka te da bi stoga njegova predaja predstavljala „grubu povredu” prava koja ima na temelju članka 6. EKLJP-a kao i na temelju članaka 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).

22. S druge strane, Minister for Justice and Equality (ministar pravosuđa i jednakosti, Irska), druga stranka u glavnom postupku, istaknuo je da je suđenje za novo kazneno djelo samo „način izvršenja kazne” te je stoga, na temelju postojeće sudske prakse Suda, izvan područja primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Stoga, prema mišljenju ministra pravosuđa i jednakosti, EUN treba izvršiti, a svaka navodna povreda članka 6. EKLJP-a pitanje je za sudove države članice izdavateljice naloga.

23. Sud koji je uputio zahtjev iznosi dvojbe o tome može li se sudska praksa Suda jednostavno primijeniti na predmetni slučaj.

24. U tim je okolnostima Court of Appeal (Žalbeni sud) uputio Sudu zahtjev za prethodnu odluku sa sljedećim pitanjima:

- „1. (a) Ako se predaja tražene osobe zahtijeva radi izvršenja kazne zatvora koja je prvotno uvjetno odgođena, ali čije je izvršenje naknadno naloženo zbog kasnije osude tražene osobe za novo kazneno djelo, a taj je nalog izdao sud koji je osudio i kaznio traženu osobu za to novo kazneno djelo, jesu li postupci koji su doveli do te kasnije osude odnosno do naloga o izvršenju dio ‚suđenja koje je rezultiralo odlukom’ za potrebe članka 4.a stavka 1. [Okvirne odluke o EUN-u]?
 - (b) Je li za odgovor na pitanje 1.(a) relevantna okolnost je li sud koji je izdao nalog o izvršenju bio pravno obvezan ili pak samo ovlašten izdati ga?
2. U okolnostima opisanima u prvom pitanju, je li pravosudno tijelo izvršenja ovlašteno ispitati jesu li postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju, koja su oba provedena u odsutnosti tražene osobe, provedeni u skladu s člankom 6. [EKLJP-a], a osobito je li odsutnost tražene osobe činila povredu njezinih prava obrane i/ili njezina prava na pošteno suđenje?
 3. (a) U okolnostima opisanima u prvom pitanju, ako pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju nisu provedeni u skladu s člankom 6. [EKLJP-a], a osobito da je neprisustvovanje tražene osobe tim postupcima predstavljalo povredu njezinih prava obrane i/ili njezina prava na pošteno suđenje, je li pravosudno tijelo izvršenja ovlašteno i/ili obvezno (a) odbiti predaju tražene osobe iz razloga što bi njezina predaja bila protivna članku 6. [EKLJP-a] i/ili članku 47. i članku 48. stavku 2. Povelje] i/ili (b) od pravosudnog tijela izdavanja zahtijevati, kao uvjet

predaje, da pruži jamstvo da će tražena osoba nakon predaje imati pravo, u pogledu osude koja je dovela do donošenja naloga o izvršenju, na obnovu postupka ili pokretanje žalbenog postupka u kojem će imati pravo sudjelovati te u kojem će se moći meritorno preispitati predmet zajedno s novim dokazima, što bi moglo dovesti do ukidanja početne odluke?

- (b) Za potrebe pitanja 3.(a), je li mjerodavan kriterij bi li predaja tražene osobe povrijedila bit njezinih temeljnih prava iz članka 6. [EKLJP-a] i/ili članka 47. i članka 48. stavka 2. Povelje te, ako jest, je li činjenica da su postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju provedeni u odsutnosti tražene osobe, a da ona u slučaju predaje neće imati pravo na obnovu postupka ili žalbu, dovoljna da pravosudnom tijelu izvršenja omogući donošenje zaključka da bi se predajom povrijedila bit tih prava?”

B. PH (C-515/21)

25. Poljsko pravosudno tijelo traži predaju osobe PH, žalitelja u glavnom postupku, radi izvršenja kazne zatvora te je u tu svrhu izdalo EUN. Court of Appeal (Žalbeni sud), koji odlučuje o žalbi protiv odluke High Courta (Visoki sud), pravosudno je tijelo izvršenja u tom kontekstu.

26. PH je u svibnju 2015. osuđen jer je u siječnju iste godine počinio kazneno djelo napada uskraćivanjem usluge¹⁷ na poslovni subjekt, uz koji je izrečena prijetnja da će napad nastaviti ako mu se ne izvrši novčana uplata. To će kazneno djelo nazivati „prvo kazneno djelo”.

27. PH je valjano obaviješten o tom postupku te je prisustvovao suđenju. Uvjetno je osuđen na godinu dana zatvora, pri čemu je određeno vrijeme provjeravanja od pet godina. Nije se žalio ni na osudu ni na kaznu.

28. U veljači 2017. došlo je do osude za kazneno djelo, koje će ponovno nazvati „novo kazneno djelo”. Konkretno, PH je proglašen krivim za kazneno djelo provale u kamp-prikolicu i krađe predmeta koji su se u njoj nalazili te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 14 mjeseci. Nije znao za raspravu i stoga se na njoj nije pojavio, ni osobno ni posredstvom pravnog zastupnika.

29. U svibnju 2017., s obzirom na to da je novo kazneno djelo počinjeno tijekom vremena provjeravanja za prvo kazneno djelo, sud koji je izrekao kaznu za to potonje naložio je izvršenje kazne zatvora¹⁸. PH nije znao za taj postupak te se stoga ni osobno ni posredstvom pravnog zastupnika nije pojavio na raspravi koja je dovela do naloga o izvršenju kazne za prvo kazneno djelo.

30. U veljači 2019. izdan je EUN radi predaje osobe PH samo na temelju zatvorske kazne za prvo kazneno djelo. Nikakav EUN nije izdan u vezi s kaznom zatvora na temelju osude za novo kazneno djelo.

¹⁷ Napad uskraćivanjem usluge (*denial of service attack*) je kibernetički napad u kojem počinitelj nastoji strojni ili mrežni izvor učiniti nedostupnim korisnicima kojima je namijenjen, i to privremenim ili trajnim prekidom usluga poslužitelja spojenog na mrežu. Obično se provodi preplavlivanjem ciljanog stroja ili izvora suvišnim zahtjevima u pokušaju preopterećenja sustava i sprečavanja ispunjenja nekih ili svih legitimnih zahtjeva.

¹⁸ Prema dostupnim informacijama o tom ishodu, pravosudno tijelo izdavanja kvalificiralo je nalog o izvršenju kao „obvezni”.

31. Poljsko pravosudno tijelo, na zahtjev High Courta (Visoki sud) (pravosudnog tijela izvršenja u prvostupanjskom postupku), dodatno je objasnilo da je rok za podnošenje pravnog lijeka protiv osude za novo kazneno djelo istekao. To isto tijelo izdavanja naloga dodalo je da prema poljskom pravu svaka stranka može „podnijeti izvanredno pravno sredstvo (zahtjev za ukidanje presude, zahtjev za obnovu postupka)”. Međutim, nije dostavilo dodatne informacije o tom postupku.

32. PH se neuspješno protivio toj predaji pred High Courtom (Visoki sud). Sud koji je uputio zahtjev odlučuje o žalbi protiv odluke High Courta (Visoki sud) o izvršenju EUN-a.

33. U okviru tog postupka Court of Appeal (Žalbeni sud) uputio je Sudu zahtjev za prethodnu odluku sa sljedećim pitanjima:

- „1. Ako se predaja tražene osobe zahtijeva radi izvršenja kazne zatvora koja je prvotno uvjetno odgođena, ali čije je izvršenje naknadno naloženo zbog kasnije osude tražene osobe za novo kazneno djelo, a izdavanje naloga o izvršenju je zbog te osude obvezno, jesu/je li postupak koji je doveo do te kasnije osude i/ili postupak koji je doveo do donošenja naloga o izvršenju dio ‚suđenja koje je rezultiralo odlukom‘ za potrebe članka 4.a stavka 1. [Okvirne odluke o EUN-u]?
2. U okolnostima opisanima u prvom pitanju, je li pravosudno tijelo izvršenja ovlašteno i/ili obvezno ispitati jesu/je li postupak koji je doveo do kasnije osude i/ili postupak koji je doveo do donošenja naloga o izvršenju, koja su oba provedena u odsutnosti tražene osobe, provedeni/proveden u skladu s člankom 6. [EKLJP-a], a osobito je li neprisustvovanje tražene osobe tim postupcima činilo povredu njezinih prava obrane i/ili njezina prava na pošteno suđenje?
3. (a) U okolnostima opisanima u prvom pitanju, ako pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju nisu provedeni u skladu s člankom 6. [EKLJP-a], a osobito da je neprisustvovanje tražene osobe tim postupcima predstavljalo povredu njezinih prava obrane i/ili njezina prava na pošteno suđenje, je li pravosudno tijelo izvršenja ovlašteno i/ili obvezno (a) odbiti predaju tražene osobe iz razloga što bi njezina predaja bila protivna članku 6. Konvencije i/ili članku 47. i članku 48. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i/ili (b) od pravosudnog tijela izdavanja zahtijevati, kao uvjet predaje, da pruži jamstvo da će tražena osoba nakon predaje imati pravo, u pogledu osude koja je dovela do izdavanja naloga o izvršenju, na obnovu postupka ili pokretanje žalbenog postupka u kojem će imati pravo sudjelovati te u kojem će se moći meritorno preispitati predmet zajedno s novim dokazima, što bi moglo dovesti do ukidanja početne odluke?
- (b) Za potrebe pitanja 3.(a), je li mjerodavan kriterij bi li predaja tražene osobe povrijedila bit njezinih temeljnih prava iz članka 6. Konvencije i/ili članka 47. i članka 48. stavka 2. Povelje te, ako jest, je li činjenica da su postupci koji su doveli do kasnije osude odnosno naloga o izvršenju provedeni u odsutnosti tražene osobe, a da ona u slučaju predaje neće imati pravo na obnovu postupka ili žalbu, dovoljna da pravosudnom tijelu izvršenja omogućí donošenje zaključka da bi predaja povrijedila bit tih prava?”

IV. Postupak pred Sudom

34. Pisana očitovanja podnijele su stranke iz glavnih postupaka u obama predmetima, Irska, poljska vlada i Europska komisija. Rasprava, na kojoj su LU i PH te Irska i Komisija iznijeli usmena očitovanja, održana je 13. srpnja 2022.

V. Analiza

35. Spojeni predmeti o kojima je ovdje riječ odnose se na više postupaka koji bi se mogli kvalificirati kao „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Prvi postupci rezultirali su uvjetnom zatvorskom kaznom za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela; osobe čija je predaja u pitanju bile su prisutne na tim postupcima. Drugi postupci rezultirali su osudom za novo kazneno djelo; osobe čija je predaja u pitanju nisu bile prisutne na tim postupcima. Naposljetku, treća skupina postupaka su oni u kojima je donesena odluka o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora koja se odnosi na prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela. U predmetu C-514/21 odluku o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora donio je isti sud na istom suđenju koje je dovelo do utvrđenja krivnje i određivanja kazne za novo kazneno djelo. Međutim, u predmetu C-515/21 odluku o opozivu uvjetne osude donio je drugi sud u postupku različitom od suđenja za novo kazneno djelo.

36. Sud koji je uputio zahtjeve smatra kako je očito da je neprisustvovanje osoba čija se predaja traži na suđenjima za novo kazneno djelo dovelo do povrede njihova prava na pošteno suđenje. Stoga u biti pita može li odbiti izvršiti predmetne EUN-e, bilo izravno na temelju članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u (prvo pitanje) ili na temelju članka 6. EKLJP-a i članaka 47. i 48. Povelje (drugo i treće pitanje).

37. Kako bih savjetovala Sudu kako odgovoriti na prethodna pitanja, postupit ću na sljedeći način. U dijelu A objasnit ću zašto izraz „suđenje koje je rezultiralo odlukom” iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u treba tumačiti na način da uključuje suđenja poput onih za nova kaznena djela u ovim dvama predmetima. To znači da se članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u primjenjuje na situacije u obama predmetima i da sud koji je uputio zahtjeve, ako nije ispunjen nijedan od uvjeta navedenih u članku 4.a stavku 1. točkama (a) do (d) te odluke, ima mogućnost ne predati žalitelje u Poljsku odnosno Mađarsku. S obzirom na to da se velik dio pisanih i usmenih očitovanja na raspravi odnosio na tri relevantna ranija predmeta – Tupikas¹⁹, Zdziaszek²⁰ i Ardic²¹ – iznijet ću svoje stajalište o njihovoj relevantnosti za predmetne slučajeve.

38. U dijelu B usredotočit ću se zajednički na drugo i treće pitanje u obama predmetima, u kojima se, prema mojem mišljenju, postavljaju važna pitanja za cjelokupan sustav EUN-a, kako ga je osmislio zakonodavac Unije i protumačio Sud. Sud koji je uputio zahtjeve nije postavio ta pitanja na način da ovise o potvrdnom ili niječnom odgovoru na prvo pitanje. Uzimajući to u obzir, ponudit ću odgovore na drugo i treće pitanje za oba scenarija: ako Sud utvrdi da su spojeni predmeti obuhvaćeni područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u, kao što to predlažem, kao i ako Sud zaključi da su izvan područja primjene te odredbe.

¹⁹ Presuda od 10. kolovoza 2017., Tupikas (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628)

²⁰ Presuda od 10. kolovoza 2017., Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629)

²¹ Presuda od 22. prosinca 2017., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026)

A. Prvo pitanje

39. U Okvirnoj odluci o EUN-u iscrpno se navode razlozi za obvezno neizvršenje (članak 3.) i moguće neizvršenje (članci 4. i 4.a) EUN-a. Članak 4.a Okvirne odluke o EUN-u, čije se tumačenje zahtijeva, primjenjuje se samo ako osoba koju treba predati nije prisustvovala „suđenju koje je rezultiralo odlukom” radi čijeg se izvršenja traži predaja.

40. Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjeve traži tumačenje pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom” iz uvodne rečenice članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Konkretnije, sud koji je uputio zahtjeve nastoji pojasniti doseg tog pojma te obuhvaća li on suđenja za nova kaznena djela. Također je važno utvrditi jesu li odvojeni postupci o opozivu uvjetne osude i o izvršenju kazni zatvora za prva kaznena djela obuhvaćeni pojmom „suđenje koje je rezultiralo odlukom”.

41. U slučaju potvrdnog odgovora na ta pitanja, situacije u obama predmetima bile bi obuhvaćene materijalnim područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Stoga će odgovor Suda odrediti ima li pravosudno tijelo izvršenja mogućnost da ne izvrši predmetne EUN-e ako utvrdi da nije primjenjiva nijedna od situacija iz članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) te okvirne odluke.

42. Kako bih odgovorila na to pitanje, postupit ću na sljedeći način. Najprije ću iznijeti kratak pregled dosadašnjih predmeta u kojima je Sud tumačio pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom”. Zatim ću predložiti općeprimjenjivo tumačenje tog izraza, koje je u skladu sa svrhom prava sudjelovati na raspravi. Takvo tumačenje, kao što ću to pokazati, u skladu je s dosadašnjom sudskom praksom. Kako bih se osvrnula na pitanje 1.(b) postavljeno u predmetu C-514/21, razmotrit ću ulogu diskrecijske ovlasti kojom tijela u državi izdavateljici raspolažu kad izdaju nalog o izvršenju. Naposljetku ću razmotriti određene dodatne argumente istaknute tijekom postupka, kao što su učinkovitost sustava EUN-a i opasnost od nekažnjavanja.

1. Postojeća sudska praksa o tumačenju pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom” i njezina primjenjivost na ove predmete

43. Smatrajući da je riječ o autonomnom pojmu prava Unije, Sud je već u više navrata – osobito u predmetima *Tupikas*²², *Zdziaszek*²³ i *Ardic*²⁴ – tumačio pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Sud koji je uputio zahtjeve pita se o posljedicama tih presuda na predmete o kojima je ovdje riječ, a o njima su i stranke u ovim postupcima također raspravljale.

44. I žalbeni postupak (u predmetu *Tupikas*) i postupak odlučivanja o objedinjavanju pojedinačnih kazni zatvora (u predmetu *Zdziaszek*) Sud je smatrao obuhvaćenima pojmom „suđenje koje je rezultiralo odlukom”. Međutim, Sud je taj pojam protumačio tako da ne obuhvaća postupak o opozivu odluke o privremenom ranijem puštanju iz zatvora (u presudi *Ardic*).

²² Presuda od 10. kolovoza 2017., *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628)

²³ Presuda od 10. kolovoza 2017., *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629)

²⁴ Presuda od 22. prosinca 2017., *Ardic* (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026)

45. Situacija u ovim predmetima slična je trima navedenim presudama u smislu da je prvotna kazna zatvora najprije izrečena u postupku u kojem se odlučivalo o krivnji te je izmijenjena u kasnijem postupku, u kojem se nije preispitivalo utvrđenje krivnje, nego samo trajanje oduzimanja slobode. Konačna odluka o kazni stoga je u tim, kao i u ovim slučajevima, rezultat više postupaka.

46. Unatoč tim sličnostima, tri presude također se razlikuju od situacije koja je dovela do predmetnih zahtjeva za prethodnu odluku. Ono što je najvažnije, ni u jednom od triju predmeta izmjena prvotno izrečene kazne zatvora nije ovisila o utvrđenju krivnje i o kazni za drugo kazneno djelo. Osim toga, u tim je predmetima Sud odlučivao samo s obzirom na njihove posebne okolnosti, a nije ponudio jasne ili detaljne opće kriterije u pogledu toga što čini „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu Okvirne odluke o EUN-u²⁵. Stoga se zaključci iz tih predmeta ne mogu automatski prenijeti na ove predmete.

47. U nastavku ću predložiti općeprimjenjivo tumačenje pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom”, a zatim ću pokazati da takvo tumačenje, čak i ako ne proizlazi izravno iz prethodnih predmeta, ne proturječi nijednom od njih.

2. Predloženo tumačenje „suđenja koje je rezultiralo odlukom”

48. Radi tumačenja pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom” iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u, čini mi se važnim usredotočiti se na *razlog* zbog kojeg pravni poredak Unije štiti pravo osobe da sudjeluje na raspravi kao temeljno pravo.

49. U presudi Tupikas Sud je objasnio da „dotična osoba mora imati mogućnost u potpunosti ostvariti svoja prava obrane *radi stvarnog iznošenja svojeg stajališta i time izvršavanja utjecaja na konačnu odluku koja može dovesti do oduzimanja njezine osobne slobode*”²⁶. U presudi Zdziaszek Sud je dodao da dotična osoba mora imati mogućnost učinkovito ostvariti svoja prava obrane kad je riječ o odlukama koje imaju utjecaj na visinu kazne, *s obzirom na znatne posljedice koje iz toga mogu proizići za osobu o kojoj je riječ*²⁷.

50. Prema mojem mišljenju, a to potvrđuje i navedena sudska praksa, mogućnost osobe da utječe na sud koji je nadležan za utvrđivanje njezine krivnje i izricanje kazne bit je prava sudjelovati na raspravi. Stoga, osobito kada odluka uključuje oduzimanje slobode osobe, ona mora moći osobno utjecati na tu konačnu odluku. Ako konačna odluka proizlazi iz više postupaka, ta osoba mora imati mogućnost sudjelovati u svim tim postupcima.

51. Cilj je članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u osigurati pravo sudjelovati na raspravi u okviru postupka predaje radi izvršenja kazne oduzimanja slobode. Stoga „suđenje koje je rezultiralo odlukom” treba shvatiti tako da uključuje svaku fazu postupka koja je pridonijela konačnoj odluci o oduzimanju slobode u državi izdateljici.

52. Odluka o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora čije je izvršenje prvotno odgođeno je ta kojom se dotičnoj osobi oduzima sloboda. Prema mojem mišljenju, ključno je da je dotična osoba prisutna u svim fazama koje su odlučujuće za donošenje te odluke.

²⁵ Mitsilegas, V., „Autonomous concepts, diversity management and mutual trust in Europe’s area of criminal justice”, *Common Market Law Review*, sv. 57(1), 2020., str. 45.-78., na str. 62.

²⁶ Presuda od 10. kolovoza 2017., Tupikas (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, t. 84.); moje isticanje

²⁷ Presuda od 10. kolovoza 2017., Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, t. 87. i 91.)

53. S obzirom na prethodno navedeno, predlažem da se pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u tumači tako da uključuje svaku fazu postupka koja ima odlučujući utjecaj na konačnu odluku o oduzimanju slobode.

54. To znači da su, kao što to predlaže Komisija, svi postupci koji su dio tih predmeta – suđenja kojima se izriče prvotna uvjetna kazna zatvora, suđenja kojima se iste osobe osuđuju za nova kaznena djela i postupci (ako su različiti) kojima se izmjenjuje prvotna uvjetna osuda na kaznu zatvora – „suđenja koja su rezultirala odlukom”. Svi su ti postupci odlučujući za oduzimanje slobode zbog koje se traži predaja predmetnih osoba.

55. Sudska praksa Suda koja se odnosi na pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” omogućuje te čak i podupire to predloženo tumačenje.

3. Postojeća sudska praksa koja podupire predloženo tumačenje

a) Može li „suđenje koje je rezultiralo odlukom” obuhvatiti nekoliko postupaka?

56. U presudi *Tupikas* Sud je odlučio kako slijedi: „u slučaju u kojem je postupak obuhvaćao više stupnjeva povodom kojih su donesene uzastopne odluke, od kojih je barem jedna donesena u odsutnosti, pojam ‚suđenje koje je rezultiralo odlukom’ u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke [o EUN-u] treba razumjeti kao stupanj koji je doveo do posljednje od tih odluka [...]”²⁸.

57. Na temelju te rečenice moglo bi se smatrati da je samo zadnji postupak relevantan za utvrđivanje primjenjuje li se članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u.

58. Međutim, u presudi *Zdziaszek*, donesenoj isti dan kad i presuda *Tupikas*, Sud je objasnio sljedeće: „valja zaključiti da, u slučaju poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, u kojem je nakon žalbenog postupka u kojem je ponovno ispitan meritum predmeta, donesena pravomoćna odluka o krivnji osobe o kojoj je riječ te joj je slijedom toga izrečena kazna zatvora čija je visina pak izmijenjena kasnijom odlukom nadležnog tijela koje je pritom izvršilo svoju diskrecijsku ovlast u tom području te je pravomoćno odredilo kaznu, obje te odluke moraju se uzeti u obzir prilikom primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke [o EUN-u]”²⁹.

59. To upućuje na to da Sud smatra da je više faza postupka relevantno za aktiviranje primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u, ako su odlučujuće za kaznu oduzimanja slobode. Navedenu točku presude *Tupikas* stoga treba razumjeti u kontekstu tog predmeta: Sud je odgovarao na pitanje suda koji je uputio zahtjev o tome je li žalbeni postupak „suđenje koje je rezultiralo odlukom” ako se osoba pojavila u prvom stupnju, ali ne u žalbenom postupku. Ta tvrdnja ne sprečava predloženo tumačenje prema kojem su svi postupci koji pridonose odluci o oduzimanju slobode³⁰ obuhvaćeni izrazom „suđenje koje je rezultiralo odlukom”.

²⁸ Presuda od 10. kolovoza 2017., *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, t. 81.)

²⁹ Presuda od 10. kolovoza 2017., *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, t. 93.)

³⁰ Iz prethodne sudske prakse također jasno proizlazi da se „odluka” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u može odnositi bilo na konačno utvrđenje krivnje, bilo na konačno izricanje kazne, bilo na oboje. Vidjeti presude od 10. kolovoza 2017., *Tupikas* (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, t. 78. i 83.) i od 10. kolovoza 2017., *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, t. 94.). U predmetima o kojima je riječ u ovom mišljenju prethodna pitanja odnose se na odluke koje se tiču kazni zatvora za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela, a ne na odluke o krivnji za to ili za ta kaznena djela.

60. Ovi predmeti razlikuju se od prethodnih, s obzirom na to da suđenja za nova kaznena djela, do kojih je došlo u odsutnosti, nisu provedena u pogledu uvjetne kazne zatvora radi koje je izdan EUN. Utjecaj tih suđenja na konačnu odluku o kazni za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela bio je samo sporedan. Istodobno je bio i odlučujući.

61. Premda ne odgovara izravno na pitanje je li takvo suđenje ono koje je „rezultiralo odlukom”, dosadašnja sudska praksa ne protivi se tumačenju prema kojem je takvo suđenje, ako je odlučujuće za konačnu odluku o kazni, obuhvaćeno područjem primjene tog pojma.

62. Odluke o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela ovisile su o utvrđivanju krivnje za nova kaznena djela tijekom drugog suđenja kao i o prirodi i trajanju kazne izrečene za ta kaznena djela. Budući da su suđenja za nova kaznena djela bila odlučujući dio odluka o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela, ona čine dio „suđenja koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

b) Jesu li odluke o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora samo način izvršenja kazne i stoga isključene iz pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom”?

63. Sud je u predmetu *Zdziaszek*³¹, pozivajući se na sudske prakse Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP)³², razlikovao, s jedne strane, konačnu odluku kojom se određuje priroda i visina izrečene kazne te, s druge strane, način izvršenja izrečene kazne zatvora. Zaključio je da „suđenje koje je rezultiralo odlukom” obuhvaća prvu skupinu postupaka, ali ne i drugu³³.

64. To je utvrđenje imalo odlučujuću ulogu u predmetu *Ardic*. Sud koji je uputio zahtjeve, kao i svi sudionici u postupku pred Sudom, uglavnom su se usmjerili na posljedice te presude na rješenje dvaju spojenih predmeta o kojima je ovdje riječ.

65. U predmetu *Ardic* bio je doveden u pitanje opoziv privremenog puštanja iz zatvora prije isteka zatvorske kazne. Njemački državljani S. *Ardic* u Njemačkoj je dvjema presudama osuđen na kaznu zatvora. Nakon što je odslužio dio te kazne, odobrena mu je odgoda izvršenja njezina preostalog dijela. Konkretnije, na temelju njemačkog prava, nakon što se odsluži određeni dio kazne zatvora i kada su ispunjeni dodatni uvjeti, preostali dio kazne zatvora može se uvjetno odgoditi i može se odrediti privremeno puštanje na slobodu³⁴.

66. Međutim, S. *Ardic* nije poštovao uvjete privremenog puštanja na slobodu. Stoga je njemački sud opozvao privremeno puštanje u okviru postupka kojem S. *Ardic* nije prisustvovao. Pitanje na koje je Sud trebao odgovoriti u presudi *Ardic*, koje se postavilo pred *Rechtbankom Amsterdam*

³¹ Presuda od 10. kolovoza 2017., *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, t. 85. i 87.)

³² Sud se pozvao na sljedeće ESLJP-ove presude: ESLJP, 21. rujna 1993., *Kremzow protiv Austrije* (CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, t. 67.), koja se odnosila na neprisuštvovanje raspravi u žalbenom postupku o zamjeni kazne dugotrajnog zatvora kaznom doživotnog zatvora kao i na to treba li tu kaznu odslužiti u običnom zatvoru ili u psihijatrijskoj bolnici, za koje je ESLJP utvrdio da čine povredu članka 6. stavka 1. EKLJP-a; ESLJP, 3. travnja 2012., *Boulois protiv Luksemburga* (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, t. 87.), koja se odnosila na odbijanje zahtjeva za jednodnevnim privremenim izlaskom iz zatvora, za koji je utvrđeno da nije dio kaznenog aspekta članka 6. stavka 1. EKLJP-a; te ESLJP, 28. studenoga 2013., *Dementyev protiv Rusije* (CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, t. 23.), koja se odnosila na neprisuštvovanje raspravi na kojoj je izrečena jedinstvena kazna, koja je priznata kao dio kaznenog aspekta članka 6. stavka 1. EKLJP-a.

³³ Presuda od 10. kolovoza 2017., *Zdziaszek* (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, t. 85.)

³⁴ Za prikaz relevantnog pravnog okvira u predmetu S. *Ardica* vidjeti presudu od 22. prosinca 2017., *Ardic* (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 19. do 30.) i mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu *Ardic* (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1013, t. 29. do 33.).

(Općinski sud u Amsterdamu, Nizozemska), koji je odlučivao o izvršenju EUN-a, bilo je predstavlja li postupak opoziva privremenog puštanja na slobodu „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u svrhu primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

67. U presudi Ardic Sud je doista ponovio da, u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a, načini izvršenja ili primjene kazni zatvora nisu obuhvaćeni člankom 6. stavkom 1. EKLJP-a te stoga nisu obuhvaćeni ni člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u³⁵. Primjenjujući tu logiku na situaciju S. Ardica, Sud je smatrao da odluka o kojoj je riječ u tom predmetu nije obuhvaćena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u.

68. Presuda Ardic zaslužuje određenu kritiku. Primjerice, uopće nije očito zašto bi se sudska praksa ESLJP-a o tumačenju pojma „podizanje optužnice za kazneno djelo” (relevantnog za primjenu članka 6. EKLJP-a) automatski primjenjivala na tumačenje članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke u EUN-u³⁶. Osim toga, također se čini teško obraniti gotovo isključivo oslanjanje Suda na predmet Boulois protiv Luksemburga³⁷, koji se odnosio na odbijanje zahtjeva za jednodnevnim privremenim izlaskom iz zatvora³⁸, kako bi opravdao utvrđenje prema kojem je odluka o opozivu privremenog puštanja na slobodu način izvršenja kazne. Međutim, svođenje presude Ardic na formalističko tumačenje, prema kojem bi odluke uvijek trebale biti ili „odluke o načinu izvršenja kazne” ili „odluke o vrsti i visini kazne”, ne odražava uobičajen način rasuđivanja Suda.

69. Smatram da je najvažnije utvrđenje Suda u presudi Ardic sljedeće: „U kontekstu prethodnih argumenata valja, dakle, zaključiti da za potrebe članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke [o EUN-u] pojam ‚odluka’ iz te odredbe ne obuhvaća odluku o izvršenju ili primjeni ranije izrečene kazne oduzimanja slobode, *osim u slučaju kad ta odluka ima za cilj ili učinak izmjenu bilo vrste ili visine te kazne i kad je tijelo koje ju je donijelo pritom raspolagalo određenom diskrecijskom ovlašću*”³⁹.

70. Formalna razlika između, s jedne strane, odluka o izvršenju kazni i, s druge strane, odluka o vrsti i visini kazne nije, čini se, imala odlučujuću ulogu u utvrđivanju je li predmetna odluka „odluka” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Ono što je bilo bitno jest to da odluka za *cilj* ili *učinak* ima izmjenu ranije izrečene kazne. Usto je bilo važno to da izmjena kazne nije automatska, nego da ovisi o diskrecijskoj ovlasti tijela koje odlučuje, što je element na koji ću se vratiti u sljedećem dijelu.

71. Neovisno o tome je li to tumačenje primjenjivo na situaciju u predmetu Ardic, čini se da je u tom predmetu na Sud utjecala činjenica da je S. Ardic napustio Njemačku, čime je jasno prekršio uvjete svojeg privremenog puštanja⁴⁰. Stoga nije odluka suda dovela do opoziva uvjetnog privremenog puštanja, nego činjenica da je S. Ardic očito povrijedio uvjete tog privremenog puštanja.

³⁵ Presuda od 22. prosinca 2017., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 75.)

³⁶ U tom pogledu upućujem na mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1013, t. 46.).

³⁷ ESLJP, 3. travnja 2012., Boulois protiv Luksemburga (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, t. 87.). Treba napomenuti da sudska praksa ESLJP-a ne daje konačan odgovor kad je riječ o uspostavi jasnog pravila o tome što predstavlja odluku o vrsti i visini kazne, za razliku od odluke o načinima izvršenja kazne.

³⁸ To odbijanje teško da se može usporediti s odgodom izvršenja preostalog dijela kazne zatvora, kao što je to LU pravilno istaknuo u svojim pisanim očitovanjima.

³⁹ Presuda od 22. prosinca 2017., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 77.); moje isticanje

⁴⁰ Vidjeti u tom pogledu presudu od 22. prosinca 2017., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 80.). Sve su se stranke na raspravi pred Sudom složile da se činjenice u presudi Ardic razlikuju od činjenica u ovim dvama predmetima. Naime, opoziv privremenog puštanja u presudi Ardic nije se temeljio na utvrđenju krivnje, nego je do njega došlo nakon što je utvrđeno da je S. Ardic napustio Njemačku i time povrijedio uvjete svojeg privremenog puštanja. U ovim dvama predmetima opoziv je posljedica kaznenog postupka koji je doveo do utvrđenja krivnje, na raspravama kojima dvojica žalitelja nisu prisustvovala.

72. To utvrđenje u okolnostima koje su svojstvene predmetu Ardic ne znači da postupak u ovim predmetima, kako s obzirom na nova kaznena djela tako i s obzirom na opoziv uvjetne osude na kaznu zatvora nakon presuda izrečenih za ta kaznena djela, ne ulazi u područje primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

73. *Učinak* suđenja za nova kaznena djela bio je taj da je izmjena kazni izrečenih na prvim suđenjima postala neizbježna ili barem moguća. Stoga su predmetne osobe tijekom postupka za nova kaznena djela trebale imati mogućnost braniti se⁴¹. Njihova prisutnost na tim suđenjima bila je, naravno, važna i za njihova prava obrane u pogledu samih novih kaznenih djela; međutim, to sa stajališta članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u nije bitno. Ono što je bitno jest da je njihova obrana tijekom suđenja za nova kaznena djela mogla utjecati na izmjenu kazni za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela, za koja su EUN-i izdani⁴².

74. Kad je riječ o postupcima koji se odnose na opoziv uvjetne osude, ako oni postoje neovisno o suđenju za nova kaznena djela, njihov je *cilj* upravo eventualna izmjena prethodne odluke o kazni. Stoga, ako tijelo koje odlučuje raspolaže diskrecijskom ovlasti u pogledu odluke o opozivu uvjetne osude, ti su postupci obuhvaćeni utvrđenjem Suda iz presude Ardic, kako je navedeno u točki 69. ovog mišljenja.

75. Zaključno, ranija sudska praksa ne samo da ne onemogućuje nego čak potvrđuje zaključak prema kojem je „suđenje koje je rezultiralo odlukom” svaki postupak koji ima odlučujući utjecaj (prema učinku ili cilju) na konačnu odluku kojom se izriče kazna zatvora za koju je izdan EUN.

76. Stoga se ne mogu prihvatiti argumenti ministra pravosuđa i jednakosti i Irske koji se odnose na presudu Ardic kako bi se zaključilo da ovi spojeni predmeti predstavljaju običan način izvršenja te da stoga nisu obuhvaćeni područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

77. Lišavanje osoba LU i PH mogućnosti da istaknu svoju obranu tijekom suđenja za nova kaznena djela može biti razlog za odbijanje izvršenja EUN-a, ako nije ispunjen nijedan od uvjeta predviđenih u članku 4.a stavku 1. točkama (a) do (d) Okvirne odluke o EUN-u.

4. *Diskrecijska ovlast tijela koje odlučuje o izmjeni kazne*

78. Svojim pitanjem 1.(b) u predmetu C-514/21 sud koji je uputio zahtjeve nastoji utvrditi relevantnost mogućeg postojanja diskrecijske ovlasti suda u državi izdavanja kad odlučuje o opozivu uvjetne osude.

⁴¹ Činjenica da su osobe koje treba predati bile svjesne da bi osuda za novo kazneno djelo dovela ili mogla dovesti do opoziva uvjetne osude za prvu kaznu zatvora ne mijenja taj zaključak. U točki 83. presude Ardic Sud je, naprotiv, smatrao da je činjenica da je S. Ardic bio svjestan da ne smije napustiti zemlju argument za isključenje odluke o opozivu odluke o puštanju na slobodu iz područja primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. To se može objasniti utvrđenjem Suda prema kojem je takva povreda uvjeta otpusta dovela do automatskog opoziva uvjetnog otpusta. Međutim, u ovim predmetima opoziv uvjetne osude ovisio je o sudsom utvrđenju krivnje za kazneno djelo koje je rezultiralo kaznom zatvora. I dok S. Ardic nije mogao promijeniti činjenicu da je napustio zemlju, žalitelji u ovim predmetima svojim prisustvovanjem suđenjima za nova kaznena djela mogli su utjecati na utvrđenje o krivnji i o kazni.

⁴² Dvojica žalitelja u glavnim postupcima istaknula su da aktiviranje kazne zatvora za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela proizlazi izravno iz druge osuđujuće presude te da je to dvoje tako usko povezano da se pri odlučivanju o izvršenju EUN-a druga presuda mora uzeti u obzir. Isto tako, sud koji je uputio zahtjeve smatra da postoji uska veza između dvaju suđenja koja bi mogla opravdati to da se drugo kvalificira kao suđenje koje je rezultiralo odlukom. Slažem se s tim argumentima.

79. Kao što je to prethodno objašnjeno, kad je riječ o posljedicama presude Ardic za ove predmete, diskrecijska ovlast tijela nadležnog za odlučivanje bitna je za određivanje je li odluka obuhvaćena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u. Međutim, diskrecijska ovlast tijela koje odlučuje o opozivu uvjetne osude, kao što se čini da je slučaj u predmetu C-514/21, ne isključuje suđenje za nova kaznena djela iz područja primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

80. Pojasnit ću.

81. Odluke o opozivu uvjetne osude, bile one automatske (kao u predmetu C-515/21) ili ovisne o diskrecijskoj ovlasti tijela koje odlučuje (kao u predmetu C-514/21), ne bi se mogle donijeti bez utvrđenja krivnje i izricanja kazni zatvora za nova kaznena djela. Da su osobe čija se predaja traži prisustvovala suđenjima za nova kaznena djela, mogle su opovrgnuti svoju krivnju ili utjecati na kaznu. To je tako jer je sud koji je odlučivao o novim kaznenim djelima raspolagao određenom diskrecijskom ovlasti u pogledu vrste i visine kazne⁴³.

82. Da krivnja za nova kaznena djela nije utvrđena ili da je kazna ostala samo novčana, postupak opoziva uvjetne osude ne bi ni bio proveden. Suđenja za nova kaznena djela bila su okidač koji je doveo do izmjene kazni za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela.

83. To je očito slučaj u situaciji u kojoj je opoziv uvjetne osude automatski. Međutim, isto vrijedi i za slučaj da tijelo koje odlučuje raspolaže diskrecijskom ovlasti u pogledu opoziva uvjetne osude. Ta diskrecijska ovlast ne bi postojala da nije bilo kazne za nova kaznena djela. Zbog toga su zainteresirane osobe, kako bi se valjano osigurala njihova prava obrane, morale moći prisustvovati *i* suđenju za nova kaznena djela *i* odvojenom postupku u kojem se izmjenjuje prva kazna zatvora, ako tijela u okviru tog postupka raspolažu diskrecijskom ovlasti.

84. Diskrecijska ovlast tijela koje odlučuje o opozivu uvjetne osude stoga ne utječe na utvrđenje da su suđenja za nova kaznena djela obuhvaćena područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Međutim, važno je utvrditi je li takav postupak, ako se odvija odvojeno, kao što se čini da je to slučaj u predmetu C-515/21, također obuhvaćen izrazom „suđenje koje je rezultiralo odlukom”⁴⁴.

85. Osoba čija je sloboda u pitanju mora moći osobno sudjelovati u tom postupku ako tijelo koje odlučuje ima diskrecijsku ovlast ne opozvati ili samo djelomično opozvati uvjetnu osudu na kaznu zatvora nakon utvrđenja krivnje za nova kaznena djela. Takav je postupak stoga također „suđenje koje je rezultiralo odlukom”, uz suđenje za novo kazneno djelo, a osoba koju treba predati mora imati mogućnost prisustvovati obama tim postupcima.

86. Suprotno tomu, ako je odluka o opozivu uvjetne osude na kaznu zatvora samo deklaratorne naravi i automatski proizlazi iz utvrđenja krivnje i određivanja kazne za nova kaznena djela, samo je potonje suđenje (a ne i postupak opoziva, ako je odvojen) „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke EUN-a. Čini se da je to slučaj u predmetu C-515/21.

⁴³ To je jasno vidljivo iz situacije u predmetu C-514/21, u kojoj je prvostupanjski sud, nakon što je utvrdio krivnju za nova kaznena djela, izrekao samo novčanu kaznu, dok je žalbeni sud izmijenio tu kaznu u kaznu zatvora.

⁴⁴ Prema dostupnim informacijama, postupak opoziva uvjetne osude u predmetu C-515/21 bio je odvojen, ali sudu koji je odlučivao nije ostavljena nikakva diskrecijska ovlast.

5. Učinkovitost mehanizma EUN-a

87. Sud je u presudi Ardic upozorio da bi pretjerano širenje pojma „suđenje koje je rezultiralo odlukom” moglo ugroziti učinkovitost mehanizma EUN-a⁴⁵.

88. Slažem se da se područje primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u ne smije tumačiti široko, s obzirom na to da je riječ o iznimci od općeg pravila prema kojem se tijelo izvršenja mora pouzdati u tijelo izdavanja i automatski izvršiti EUN⁴⁶. Međutim, umetanje članka 4.a u tu okvirnu odluku imalo je za cilj ne samo učiniti mehanizam EUN-a učinkovitijim nego i poboljšati razinu zaštite prava sudjelovati na raspravi⁴⁷.

89. U tom pogledu valja napomenuti da se članak 4.a stavak 1. nije nalazio u prvotnoj verziji Okvirne odluke o EUN-u, nego je dodan Okvirnom odlukom 2009/299. Ta izmjena iz 2009. imala je za cilj „odrediti jasne i zajedničke razloge za nepriznavanje odluka donesenih nakon suđenja na kojem se dotična osoba nije osobno pojavila”⁴⁸, koji se primjenjuju u različitim propisima Unije o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima⁴⁹.

90. Člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u, koji proizlazi iz navedenih izmjena, usklađuju se uvjeti pod kojima je tijelu izvršenja EUN-a u bilo kojoj državi članici dopušteno da ne prizna odluku suda države izdavateljice donesenu tijekom suđenja u odsutnosti. Izmjenom se uzima u obzir da je pravo na osobno pojavljivanje na suđenju dio članka 6. EKLJP-a, kako ga tumači ESLJP, ali i da to pravo nije apsolutno⁵⁰.

91. Konkretno, okrivljenik se može svojevoljno, izričito ili prešutno, ali u svakom slučaju nedvojbeno, odreći svojeg prava sudjelovati na raspravi⁵¹.

92. Kako bi se utvrdilo je li to doista tako, člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u predviđaju se situacije u kojima tijelo izvršenja mora zaključiti da se osoba čija se predaja zahtijeva EUN-om odrekla svojeg prava na osobno pojavljivanje na suđenju (ili obnovi postupka) u državi izdavateljici (članak 4.a stavak 1. točke (a) do (c) Okvirne odluke o EUN-u). Ako je ispunjen jedan od tih uvjeta ili postoji mogućnost obnove postupka u državi izdavateljici nakon predaje (članak 4.a stavak 1. točka (d) Okvirne odluke o EUN-u), tijelo izvršenja mora predati osobu traženu EUN-om⁵². To je tako jer je, ako je ispunjen jedan od tih uvjeta, osoba imala (ili će imati) priliku biti prisutna na suđenju i utjecati na konačnu odluku. Naprotiv, ako nijedan od tih uvjeta nije ispunjen, tada – i samo tada – Okvirna odluka o EUN-u ovlašćuje tijelo izvršenja da odbije predaju.

93. Članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u stoga otvara put usklađenoj i lakoj predaji, ali istodobno uz poštovanje visoke razine zaštite koja se pruža osobama optuženima za kaznena djela, koje dobivaju mogućnost braniti se na suđenju.

⁴⁵ Presuda od 22. prosinca 2017., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 87.). Vidjeti također mišljenje nezavisnog odvjetnika J. Richarda de la Toura u predmetu Puig Gordi i dr. (C-158/21, EU:C:2022:573, t. 12.).

⁴⁶ Članak 1. stavak 2. Okvirne odluke o EUN-u

⁴⁷ Vidjeti u tom pogledu uvodnu izjavu 4. Okvirne odluke 2009/299, u kojoj se, među ostalim, određuje da je „cilj [...] ove Okvirne odluke preciznije odrediti spomenute zajedničke razloge na temelju kojih se tijelu izvršenja dopušta izvršenje odluke unatoč odsutnosti osobe prilikom suđenja, uz istodobno puno poštovanje prava te osobe na obranu. [...]”

⁴⁸ Uvodna izjava 4. Okvirne odluke 2009/299

⁴⁹ Vidjeti uvodne izjave 3. i 5. Okvirne odluke 2009/299.

⁵⁰ Vidjeti uvodnu izjavu 1. Okvirne odluke 2009/299.

⁵¹ Presuda od 24. svibnja 2016., Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, t. 42.)

⁵² Čini se da su isti uvjeti preuzeti u Direktivi 2016/343. Vidjeti osobito članak 8. stavak 2. i članak 9. te direktive.

94. Stoga se učinkovitost mehanizma EUN-a ne može ostvariti na štetu temeljnih prava koja pojedinci uživaju na temelju ustavnog poretka Unije.

95. Unijino razumijevanje prihvatljivih ograničenja prava sudjelovati na raspravi jasno je navedeno u točkama (a) do (d) članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Ta su ograničenja određena na razini zaštite koja je viša od one predviđene člankom 6. EKLJP-a⁵³. Taj izbor zakonodavca Unije potvrđen je Direktivom 2016/343⁵⁴.

96. Osobi kojoj bi mogla biti oduzeta sloboda mora se dati stvarna mogućnost utjecaja na takvu odluku. U tu svrhu, kao što sam to objasnila, potrebno je da ta osoba može biti prisutna u svim stadijima postupka koji odlučujuće utječu na odluku o oduzimanju slobode.

97. Stoga, čak i ako bi se moglo tvrditi da bi sustav EUN-a bio učinkovitiji da suđenja za nova kaznena djela nisu dio „suđenja koje je rezultiralo odlukom”, takvo bi tumačenje bilo protivno razini zaštite prava sudjelovati na raspravi, kako je usklađena na razini Unije.

98. Razina zaštite koju je odabrao zakonodavac Unije i s učinkom u svim državama članicama ne može se smanjiti zbog zabrinutosti povezanih s učinkovitim funkcioniranjem mehanizma EUN-a.

99. Stoga se ne može prihvatiti argument prema kojem tumačenje kojim se svaki stadij postupka koji može utjecati na odluku o lišavanju slobode kvalificira kao „suđenje koje je rezultiralo odlukom” ugrožava mehanizam EUN-a.

6. *Opasnost od nekažnjavanja*

100. Što je s nekažnjavanjem? Bi li LU i PH mogli izbjeći zatvorsku kaznu koju moraju odslužiti u državi članici izdavateljici ako bi suđenja za nova kaznena djela bila uključena u pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom”? Smatram da ne bi.

101. Kazna koja im je izrečena na suđenjima za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela nije dovela do oduzimanja slobode. Ako bi kasniji postupak aktiviranja oduzimanja slobode sadržavao nedostatke, to lišavanje slobode samo po sebi također bi bilo nevaljano. U tom smislu Komisija pravilno ističe da u ovim dvama predmetima ne bi bilo moguće izdati EUN bez postojanja suđenja za novo kazneno djelo. Isključenje naknadnih suđenja iz područja primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u stoga bi moglo dovesti do nezakonitog oduzimanja slobode.

7. *Međuzaključak*

102. Stoga smatram da pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u treba tumačiti tako da obuhvaća svaku fazu postupka koja ima odlučujući utjecaj na odluku o oduzimanju slobode. To je tako jer osobi o kojoj je riječ treba biti omogućeno da utječe na konačnu odluku o svojoj slobodi.

⁵³ Primjerice, kad je riječ o zahtjevu da je osoba stvarno primila službenu obavijest o predviđenom suđenju na temelju članka 4.a stavka 1. točke (a) Okvirne odluke o EUN-u (vidjeti bilješku 58. u nastavku). Vidjeti također Brodersen, K. H., Glerum, V. i Klip, A., „The European arrest warrant and *in absentia* judgments: The cause of much trouble”, *New Journal of European Criminal Law*, sv. 13(1), str. 7.-27., na str. 12. i 21. te Klip, A., Brodersen, K. H. i Glerum, V., *The European Arrest Warrant and In Absentia Judgments*, *Maastricht Law Series*, br. 12, Eleven International Publishing, Den Haag, 2020., str. 110.

⁵⁴ Vidjeti presude od 17. prosinca 2020., Generalstaatsanwaltschaft Hamburg (C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, t. 43. i 44.) i od 19. svibnja 2022., Specializirana prokuratura (Suđenje optuženiku u bijegu) (C-569/20, EU:C:2022:401, t. 34., 35. i 37.).

103. S obzirom na to, utvrđujem da su oba suđenja (i za prvo kazneno djelo odnosno prva kaznena djela kao i za nova kaznena djela) obuhvaćena područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

B. Drugo i treće pitanje

104. Svojim drugim i trećim pitanjem u obama predmetima, koja ću ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjeve pita sljedeće: je li ovlašten (ili čak dužan) ispitati je li postupcima za nova kaznena djela i posljedičnim nalogima o izvršenju u državi izdavateljici povrijeđeno pravo na pošteno suđenje, zajamčeno člankom 6. EKLJP-a? Pod pretpostavkom da se utvrdi povreda tog članka, je li tijelo izvršenja ovlašteno ili čak dužno odbiti izvršenje EUN-a ili uvjetovati predaju državi izdavateljici? Zahtijeva li takva istraga ocjenu povrede bitnog sadržaja temeljnog prava zajamčenog člankom 6. EKLJP-a i koji je bitan sadržaj tog prava u situaciji u kojoj je postupak vođen u odsutnosti?

105. Ta pitanja zahtijevaju različitu analizu ovisno o odgovoru na prvo pitanje. Drugim riječima, odgovori ovise o pitanju jesu li suđenja za nova kaznena djela i posljedični nalozi o izvršenju obuhvaćeni člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u ili ne. Kako bih u potpunosti pomogla Sudu, iznijet ću svoje mišljenje u pogledu jednog i drugog smjera koji Sud naposljetku odluči slijediti.

106. Najprije valja istaknuti da ova pitanja proizlaze iz sukoba između, s jedne strane, obveze nacionalnih sudova da provjere i jamče poštovanje članka 6. EKLJP-a i, s druge strane, ideje uzajamnog povjerenja na kojoj počiva mehanizam EUN-a, a na temelju koje tijelo izvršenja načelno mora automatski izvršiti EUN, ne dovodeći u pitanje postupke u državi izdavateljici.

1. Prva mogućnost: Suđenja za nova kaznena djela obuhvaćena su područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u

107. Ako Sud odluči, kao što sam to predložila, da oba suđenja za nova kaznena djela jesu „suđenje koje je rezultiralo odlukom”, tada se primjenjuje članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u. U takvom slučaju obveza predaje ili mogućnost nepredaje u potpunosti ovisi o uvjetima utvrđenima u toj odredbi.

108. Ako tijelo izvršenja utvrdi da je jedan od tih uvjeta ispunjen – primjerice, ako u državi izdavateljici nakon predaje postoji mogućnost obnove postupka, predviđena na temelju članka 4.a stavka 1. točke (d) Okvirne odluke o EUN-u – tijelo izvršenja mora izvršiti EUN⁵⁵. Ako je ispunjen jedan od uvjeta iz članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) te okvirne odluke, ne postoji povreda članka 6. EKLJP-a. Slijedom toga, nije potrebna dodatna istraga o eventualnim povredama te odredbe.

⁵⁵ U tom pogledu u ovim se predmetima uzgredno postavlja drugo pitanje: kada se tijelo izvršenja mora uvjeriti da je ispunjen jedan od uvjeta iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u? Komunikacija između tijela izvršenja i tijela izdavanja temelji se na obrascu priloženom Okvirnoj odluci o EUN-u, za koji se, s obzirom na to da je riječ o obrascu koji sadržava unaprijed određena polja koja treba označiti, ne čini da je u potpunosti zadovoljavajući za smislenu komunikaciju. U ovim predmetima više su puta razmijenjene informacije između tijela izvršenja i tijela izdavanja, na temelju članka 15. Okvirne odluke o EUN-u. Ipak, čini se da sud koji je uputio zahtjeve ne smatra da je to bilo dovoljno da sa sigurnošću utvrdi je li povrijeđeno pravo sudjelovati na raspravi. Primjerice, u predmetu C-515/21 tijelo izdavanja objasnilo je da postoji mogućnost izvanrednog pravnog lijeka obnove postupka na suđenju za nova kaznena djela. Međutim, čini se da to nije uvjerilo tijelo izvršenja da su ispunjeni uvjeti iz članka 4.a stavka 1. točke (d) Okvirne odluke o EUN-u.

109. Takav zaključak proizlazi iz svrhe članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u. Ta je odredba, kao što je to objašnjeno u točki 89. ovog mišljenja, uvedena radi usklađivanja uvjeta pod kojima se može ograničiti pravo sudjelovati na raspravi. Ti uvjeti u potpunosti zadovoljavaju zahtjeve iz članka 6. EKLJP-a i njegova tumačenja⁵⁶, ako ne i višu razinu zaštite tog temeljnog prava u usporedbi s EKLJP-om⁵⁷.

110. Stoga, poštujući obvezu predaje predviđenu na temelju članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u, tijelo izvršenja nužno ispunjava i obveze koje ima na temelju članka 6. EKLJP-a.

111. Suprotno tomu, ako nije ispunjen nijedan od uvjeta iz članka 4.a stavka 1. točaka (a) do (d) Okvirne odluke o EUN-u, tijelo izvršenja može ne izvršiti EUN. To znači da tijelo izvršenja može odlučiti hoće li izvršiti EUN ili ne.

112. Dodatno pitanje odnosi se, dakle, na način na koji tijela izvršenja primjenjuju tu marginu prosudbe. Uređuje li pravo Unije, uključujući sâmu Okvirnu odluku o EUN-u, primjenu te margine prosudbe?

113. Prema mojem mišljenju, kad je riječ o mogućnosti nepredaje, prema pravu Unije dovoljno je utvrđenje da nije ispunjen nijedan od uvjeta iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u.

114. Međutim, razina zaštite koja se nudi na temelju članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u može u određenim okolnostima biti viša od razine predviđene člankom 6. EKLJP-a⁵⁸. S obzirom na to, postoji mogućnost da nije došlo ni do kakve povrede članka 6. EKLJP-a, čak i ako možda nije poštovano pravo sudjelovati na raspravi, kako se shvaća u pravnom poretku Unije. Treba li tijelu izvršenja u takvim slučajevima prije donošenja odluke o predaji biti dovoljno to da nije povrijeđen članak 6. EKLJP-a? Prema mojem mišljenju, odgovor na to pitanje nije obuhvaćen pravom Unije.

115. Tijelo izvršenja može – ali ne mora, čak i nakon što utvrdi da nisu ispunjeni uvjeti iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u – uzeti u obzir druge okolnosti kojima se može zajamčiti da predaja zainteresirane osobe ne dovodi do povrede njezinih prava obrane na temelju članka 6. EKLJP-a te nakon toga predati tu osobu⁵⁹.

116. Teže je pitanje može li tijelo izvršenja odlučiti predati osobu čak i ako nisu ispunjeni uvjeti iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u te bi predaja istodobno mogla dovesti do eventualne povrede članka 6. EKLJP-a.

117. Prema mojem mišljenju, i u takvom slučaju Okvirna odluka o EUN-u daje izbor tijelu izvršenja i nije prepreka odluci o predaji. Očiti prigovor tom zaključku jest da on otvara mogućnost povrede temeljnog prava dotične osobe na pošteno suđenje. Može li se to dopustiti s

⁵⁶ Vidjeti mišljenje nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu Melloni (C-399/11, EU:C:2012:600, t. 80. do 82.).

⁵⁷ Vidjeti bilješku 53. ovog mišljenja.

⁵⁸ Primjer se može naći u predmetu u kojem je donesena presuda od 24. svibnja 2016., Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346). Poljska je izdala EUN radi predaje P. Dworzeckog; iako je postupak bio proveden u odsutnosti, poljsko tijelo koje je izdalo nalog navelo je da je P. Dworzecki primio službenu obavijest o predviđenom suđenju jer je ta obavijest bila dostavljena punoljetnoj osobi s boravištem u njegovu kućanstvu na adresu koju je priopćio. Iako se dostava prema poljskom pravu smatrala valjanom, time nije bio ispunjen uvjet predviđen u članku 4.a stavku 1. točki (a) Okvirne odluke, kojim se zahtijeva da se sudski poziv primi „osobno”. Sud je zaključio da pravosudno tijelo izvršenja u tom predmetu ipak može provesti predaju, uzimajući u obzir druge okolnosti koje bi to pravosudno tijelo mogle uvjeriti u to da prava obrane P. Dworzeckog neće biti povrijeđena (vidjeti točke 47. do 52. te presude). ESLJP je namjeru izbjegavanja suđenja utvrdio kao opravdan razlog da se ne odobri obnova postupka za suđenje provedeno u odsutnosti. Vidjeti, primjerice, ESLJP, 14. lipnja 2001., Medenica protiv Švicarske (CE:ECHR:2001:0614JUD002049192, t. 55. i 56.).

⁵⁹ Vidjeti u tom pogledu presude od 24. svibnja 2016., Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, t. 50.) i od 17. prosinca 2020., Generalstaatsanwaltschaft Hamburg (C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, t. 51.).

obzirom na Povelju ili na članak 1. stavak 3. Okvirne odluke o EUN-u? Naravno da ne može. Međutim, u takvom je slučaju odgovornost za zaštitu temeljnih prava na državi izdavateljici (kao što ću to detaljnije objasniti u analizi scenarija prema kojem se članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u ne primjenjuje na ove predmete).

118. Iz toga slijedi da je članak 4.a stavak 1. Okvirne odluke o EUN-u iscrpljen u trenutku stvaranja mogućnosti nepredaje za tijelo izvršenja.

119. Naposlijetku, kad odluči izvršiti EUN u okviru margine prosudbe priznate u članku 4.a stavku 1. Okvirne odluke o EUN-u, pravosudno tijelo izvršenja, prema mojem mišljenju, ne može pravosudnom tijelu izdavanja nametnuti uvjete. To bi bilo protivno brzom funkcioniranju sustava EUN-a te bi doista opteretilo uzajamno povjerenje između dvaju pravosudnih tijela. Mogućnost predviđena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u jest izvršenje ili neizvršenje, a pravosudnom tijelu izvršenja ne daje se ovlast da naruši način na koji se izvršavanje provodi⁶⁰.

2. Međuzaključak

120. Ako je situacija obuhvaćena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u, tijelo izvršenja treba ispitati samo jesu li ispunjeni uvjeti navedeni u tom članku. Pritom nužno ispunjava i svoje obveze poštovanja članka 6. EKLJP-a.

3. Druga mogućnost: Suđenja za nova kaznena djela nisu obuhvaćena područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u

121. Drugo i treće pitanje u obama predmetima imaju više smisla ako Sud odluči da suđenja za nova kaznena djela (ili rasprava o izvršenju uvjetne kazne) nisu dio „suđenja koje je rezultiralo odlukom”. U tom slučaju iz Okvirne odluke o EUN-u ne proizlazi nikakva mogućnost da tijelo izvršenja odbije izvršenje EUN-a.

122. S obzirom na trenutačno tumačenje Okvirne odluke o EUN-u, odgovor na pitanje može li tijelo izvršenja ispitivati moguće povrede članka 6. EKLJP-a i, ako ih utvrdi, može li odlučiti ne izvršiti EUN čini se jednostavnim: ne, ne može. Okvirnom odlukom o EUN-u nudi se iscrpan popis razloga za neizvršenje EUN-a i države članice ne mogu dodati razloge koji ondje nisu navedeni⁶¹.

123. Međutim, čini se da to predstavlja problem sve većem broju nacionalnih sudova suočenih s izvršenjem EUN-a, a koji su istodobno dužni poštovati članak 6. EKLJP-a⁶². Čini se da sud koji je uputio zahtjeve smatra da bi predaja u dvama predmetima o kojima je riječ dovela do „očitog uskraćivanja pravde”⁶³ te bi ga time dovela u situaciju da prekrši vlastite obveze na temelju EKLJP-a. Tu zabrinutost nacionalnih tijela izvršenja ne treba zanemariti.

⁶⁰ Osim u slučajevima iz članka 5. Okvirne odluke o EUN-u, koji nisu primjenjivi na dva predmetna slučaja: prvo, u slučaju kaznenog djela kaznjivog doživotnom kaznom zatvora ili doživotnom mjerom oduzimanja slobode i, drugo, prilikom izdavanja EUN-a u svrhe progona.

⁶¹ Presuda od 22. prosinca 2017., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 70.)

⁶² Vidjeti bilješku 7. ovog mišljenja.

⁶³ To je ESLJP-ov izraz. Vidjeti, primjerice, ESLJP, 9. srpnja 2019., Kislov protiv Rusije (CE:ECHR:2019:0709JUD000359810, t. 107. i 115.).

124. U ovim se predmetima stoga implicitno postavlja pitanje omogućuje li članak 1. stavak 3. Okvirne odluke o EUN-u dodatne razloge za odbijanje predaje, osobito u slučaju ako bi predaja dovela do „očitog uskraćivanja pravde” ili, kako je to nazvao sud koji je uputio zahtjeve u svojim pitanjima, do povrede bitnog sadržaja temeljnog prava na pošteno suđenje.

125. U članku 1. stavku 3. Okvirne odluke o EUN-u jasno se navodi da primjena tog akta ne bi smjela dovesti do povrede temeljnih prava i načela priznatih pravnim poretom Unije. Stoga se pitanje suda koji je uputio zahtjeve može shvatiti kao da se njime pita ima li on pravo, čak i ako nije primjenjiv nijedan slučaj naveden u Okvirnoj odluci o EUN-u, odbiti predaju ako je ipak utvrdio da postoji mogućnost povrede temeljnog prava na pošteno suđenje nakon predaje u državu izdavateljicu.

126. Sud je već u dvama slučajevima priznao takvu mogućnost koja se temelji na članku 1. stavku 3. Okvirne odluke o EUN-u. Kao prvo, u presudi Aranyosi i Căldăraru⁶⁴ Sud je utvrdio da opasnost od nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja, čija je zabrana apsolutno temeljno pravo⁶⁵, predstavlja razlog za odbijanje predaje. Kao drugo, u presudi LM⁶⁶ Sud je smatrao da opasnost od povrede prava na pošteno suđenje također može opravdati odbijanje predaje⁶⁷.

127. Međutim, u objema situacijama sumnju da bi se moglo ne poštovati temeljno pravo osobe koju treba predati potaknulo je prvotno utvrđenje tijela izvršenja da postoje općeniti ili sustavni nedostaci kad je riječ o zaštiti temeljnih prava u državi izdavateljici. U predmetu Aranyosi i Căldăraru⁶⁸ mogućnost da tijelo izvršenja ocijeni bi li osoba čija se predaja traži bila podvrgnuta nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ovisila je o početnom utvrđenju postojanja sustavnih ili općenitih nedostataka koji utječu na određene skupine osoba ili određene centre za oduzimanje slobode. U predmetu LM⁶⁹ i kasnijim predmetima⁷⁰, prije nego što je zaključilo da je ugroženo pravo osobe koju treba predati na pošteno suđenje, tijelo izvršenja najprije je trebalo utvrditi da postoje sustavni ili općeniti nedostaci kad je riječ o neovisnosti sudova države članice izdavateljice.

128. Svoja utvrđenja u navedenim predmetima Sud je opravdao time da zbog sustavnih nedostataka nedostaje uzajamno povjerenje, na kojem se temelji uzajamno priznavanje. Saznanje o takvim nedostacima stoga omogućuje tijelu izvršenja da sumnja u postupke u državi izdavateljici te da provjeri postoji li opasnost od povrede prava osobe koju treba predati.

129. Međutim, ako ne postoje takvi sustavni ili općeniti nedostaci, ne vidim nijedan razlog zbog kojeg bi tijelo izvršenja provjeravalo hoće li u državi izdavateljici biti povrijeđeno pravo osobe koju treba predati, izvan slučajeva predviđenih Okvirnom odlukom o EUN-u.

⁶⁴ Presuda od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru (C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 88.)

⁶⁵ To je pravo zaštićeno kao apsolutno na temelju članka 3. EKLJP-a i članka 4. Povelje.

⁶⁶ Presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 61., 68., 76. i 78.)

⁶⁷ Presude od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 52.) i od 22. veljače 2022., Openbaar Ministerie (Zakonom ustanovljen sud u državi članici izdavateljici naloga) (C-562/21 PPU i C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, t. 52.)

⁶⁸ Presuda od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru (C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 89.)

⁶⁹ Presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 61. i 68.)

⁷⁰ To je također potvrđeno u presudama od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 54. i 66.) i od 22. veljače 2022., Openbaar Ministerie (Zakonom ustanovljen sud u državi članici izdavateljici naloga) (C-562/21 PPU i C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, t. 50. i 52.).

130. Naprotiv, dopuštanje takvih provjera bilo bi protivno ideji uzajamnog povjerenja, na kojoj se temelji mehanizam EUN-a. Taj mehanizam temelji se na ideji da svaka država članica poštuje zajedničke temeljne vrijednosti i nastoji osigurati njihovu zaštitu⁷¹.

131. Mehanizam EUN-a uspostavljen je kako bi se predaja mogla odvijati brzo, na temelju povjerenja u institucije drugih država. Omogućavanje provjere poštovanja temeljnih prava u svakom pojedinom slučaju značilo bi vraćanje mehanizma EUN-a nečemu sličnijem prijašnjim postupcima izručenja.

132. Ako bi to bilo potrebno, smatram da takva izmjena mehanizma EUN-a, kako je uveden Okvirnom odlukom o EUN-u, nije na Sudu, nego na zakonodavcu Unije.

133. Ne isključujem da bi se mogle pojaviti situacije u kojima bi bilo nužno omogućiti provjeru mogućih pojedinačnih povreda temeljnih prava osobe čija se predaja traži, premda ne postoje sustavni nedostaci u državi izdavateljici naloga. Međutim, u području u kojem je provedeno usklađivanje na razini Unije, kao što je to slučaj s prihvatljivim ograničenjima prava sudjelovati na raspravi⁷², ne vidim nijedan razlog da se dodaju iznimke od sustava EUN-a, kako je osmišljen u Okvirnoj odluci o EUN-u.

134. Sud je već utvrdio da se osoba čija se predaja traži, kako bi se usprotivila tomu da je država izvršiteljica naloga preda, ne može pozivati na to da država izdavateljica nije prenijela Direktivu 2016/343, kojom se, među ostalim, usklađuju određeni aspekti prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku. Sud je također pojasnio da obveza države članice izdavateljice da u svojem pravnom poretku poštuje sve odredbe prava Unije, uključujući Direktivu 2016/343, ostaje nepromijenjena⁷³. Država izdavateljica naloga je ta koja mora predvidjeti pravni lijek pred svojim sudovima radi poštovanja te direktive.

135. Stoga obvezivanje tijela izvršenja da preda osobu izvan slučajeva obuhvaćenih Okvirnom odlukom o EUN-u ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. UEU-a⁷⁴. Kao što to navodi Irska, nakon predaje, odgovornost za jamčenje temeljnih prava i dalje postoji za državu članicu izdavateljicu⁷⁵.

136. Stoga, ako Sud odluči da suđenja za nova kaznena djela nisu obuhvaćena područjem primjene članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke o EUN-u, smatram da tijelo izvršenja ima obvezu izvršiti EUN. Ako ne postoji nikakva zabrinutost u pogledu sustavnih nedostataka u državi članici izdavateljici, tijelo izvršenja ne bi trebalo biti ovlašteno provjeravati poštovanje članka 6. EKLJP-a u toj državi u pogledu osobe čija se predaja traži, nego je obvezno izvršiti EUN.

137. Naposljetku, u okviru pitanja 3.(b) u obama predmetima sud koji je uputio zahtjeve pita treba li ocjena mogućih povreda, koje bi tijelu izvršenja omogućile da odbije predaju, biti ograničena na bitan sadržaj temeljnog prava na pošteno suđenje.

⁷¹ Vidjeti bilješku 8. ovog mišljenja.

⁷² Vidjeti u tom pogledu Okvirnu odluku 2009/299 i Direktivu 2016/343.

⁷³ Vidjeti u tom pogledu presudu od 17. prosinca 2020., Generalstaatsanwaltschaft Hamburg (C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, t. 55.). Za različito mišljenje vidjeti Böse, M., „European Arrest Warrants and Minimum Standards for Trials *in absentia* – Blind Trust vs. Transnational Direct Effect?“, *European Criminal Law Review*, sv. 11(3), 2021., str. 275.-287., na str. 285.-286. Böse predlaže da je odbijanje dopušteno i „u slučaju očitog nepostojanja sudske zaštite u državi članici izdavateljici, čime se tuženiku uskraćuje pravo na djelotvoran pravni lijek“, te da se osoba protiv koje je izdan EUN i prilikom postupka predaje mora moći pozvati na Direktivu 2016/343.

⁷⁴ Vidjeti u tom pogledu mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1013, t. 78.), u kojem je objasnio da Okvirna odluka o EUN-u u pogledu zaštite prava okrivljenika priznaje ključnu ulogu države članice izdavateljice.

⁷⁵ Vidjeti također mišljenje nezavisnog odvjetnika J. Richarda de la Toura u predmetu Puig Gordi i dr. (C-158/21, EU:C:2022:573, t. 85., 87. i 116.).

138. Prema mojem mišljenju, osim u slučajevima koji su predviđeni Okvirnom odlukom o EUN-u i ako ne postoje sustavni nedostaci u pravosudnom sustavu države članice izdavateljice, mehanizam EUN-a tijelu izvršenja ne omogućuje provjeru je li ili bi li došlo do povrede bitnog sadržaja temeljnog prava na pošteno suđenje traženih osoba.

4. Međuzaključak

139. Ako situacija nije obuhvaćena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke o EUN-u i ako ne postoje sustavni nedostaci u pravosudnom sustavu države članice izdavateljice, tijelo izvršenja ne može provjeravati je li ili bi li došlo do povrede temeljnog prava na pošteno suđenje traženih osoba, nego mora izvršiti EUN.

140. Nakon izvršenja EUN-a, država izdavateljica zadržava odgovornost za jamčenje temeljnih prava predane osobe.

VI. Zaključak

141. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na prethodna pitanja koja je uputio Court of Appeal (Irska) odgovori na sljedeći način:

1. Pojam „suđenje koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica treba tumačiti tako da obuhvaća svaku fazu postupka koja ima odlučujući utjecaj na odluku o oduzimanju slobode. To je tako jer osobi o kojoj je riječ treba biti omogućeno da utječe na konačnu odluku o svojoj slobodi.
 - (a) Ako se predaja traži radi izvršenja kazne zatvora koja je prvotno uvjetno odgođena, ali čije je izvršenje naknadno naloženo zbog kasnije osude za novo kazneno djelo, a taj je nalog izdao sud koji je osudio i kaznio traženu osobu za to novo kazneno djelo, postupci koji su doveli do te kasnije osude odnosno do naloga o izvršenju dio su „suđenja koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke 2002/584.
 - (b) Kako bi se postupci koji su doveli do kasnije osude smatrali „suđenjem koje je rezultiralo odlukom” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, nije važno je li sud koji je izdao nalog o izvršenju bio dužan izdati taj nalog na temelju zakona ili u tom pogledu raspolaže diskrecijskom ovlasti. Međutim, važno je da su ti postupci imali odlučujući učinak na ponovno otvaranje odluke o kazni, što je dovelo do naloga o izvršenju.
2. Ako je situacija obuhvaćena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke 2002/584, tijelo izvršenja treba ispitati samo jesu li ispunjeni uvjeti navedeni u tom članku. Pritom nužno ispunjava i svoje obveze poštovanja članka 6. Europske konvencije o ljudskim pravima.

Ako situacija nije obuhvaćena člankom 4.a stavkom 1. Okvirne odluke 2002/584 i ako ne postoje sustavni nedostaci u pravosudnom sustavu države članice izdavateljice, tijelo izvršenja ne može provjeravati je li ili bi li došlo do povrede temeljnog prava na pošteno suđenje traženih osoba, nego mora izvršiti EUN. Nakon izvršenja EUN-a, država izdavateljica zadržava odgovornost za jamčenje temeljnih prava predane osobe.